

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 14/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 884
“NẾU BẠN HỒI PHỤC ĐƯỢC VÔ LƯỢNG GIÁC
THÌ BẠN CHÍNH LÀ A DI ĐÀ PHẬT”

Tự tánh của chúng ta đều là “*vô lượng giác*”. Nếu chúng ta quay về được với tự tánh thì chúng ta chính là A Di Đà. Hàng ngày chúng ta mê muội, mê hoặc chìm đắm ở trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước cho nên càng lúc càng rời xa với tự tánh của chính mình. Nếu quay về được với tự tánh thì ta chính là Phật, xa rời với tự tánh thì chúng ta là chúng sanh là phàm phu mê muội, càng xa thì mê càng sâu.

Hàng ngày chúng ta sống ở trong sự “*bất giác*” chứ không sống trong sự “*tỉnh giác*”, chìm đắm trong sự mê muội gần như mất kiểm soát. Kiểm soát được thì chính là người giác ngộ, còn không kiểm soát được chính là người mê muội. Mọi người thức dậy vào buổi sáng rất khó khăn. Hôm nào thứ Bảy, Chủ nhật thì số người tham gia học tụt giảm đến mức thấp nhất. Hôm nay lúc tôi niệm Phật thì mới có 130 người lên học, nếu là thứ Hai, thứ Ba đã có 180 người rồi. Tập khí nhỏ của mình mà mình không chuyển đổi được thì bao giờ mình mới chuyển đổi thành Thánh, thành Hiền đây?

Hòa Thượng nói: “*Tự tác tự thọ*”, tự làm tự chịu. Chúng ta tự cho phép chúng ta được phép giải đãi, được phép buông lung thì sẽ giải đãi, buông lung. Chúng ta phải giữ gìn việc đó, phải tuân theo chuẩn mực, không được tùy tiện thì chúng ta mới có thể có được thành tựu. Người luôn tỉnh giác, kiểm soát chính mình, luôn luôn phải có một quy chuẩn thì dần dần mình mới quay về được với tự tánh của mình.

Hàng ngày tất cả những khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật, cách ta làm việc ta quán sát xem có chuẩn mực, có ở trong khuôn phép nhất định không. Hay mình làm chỗ này một lúc rồi lại bỏ đi làm chỗ khác, làm việc này một lúc rồi cũng bỏ cuối cùng không việc gì đạt được kết quả rốt ráo, viên mãn. Mấy hôm nay tôi ra công trình làm khi thấy một bức tường bị sập. Mọi người đi ra đi vào nhìn thấy nhưng cũng vẫn để như vậy vì cho là không cần thiết. Tôi nhìn thấy thì tôi xây lại, khi tôi xây một lúc thì mọi người cũng vào phụ thì một hai giờ đã xong. Đó chính là một sự chinh chu! Chúng ta phải biết quan sát. Tôi đi vào tôi thấy mọi thứ rất ngổn ngang thì tôi lại dọn sạch tầng dưới. Hôm sau thấy tầng trên đã làm xong thì tôi lại dọn sạch tầng trên trong khi đó năm bảy chục người không nhìn thấy. Đó là họ không có một cái nhìn tổng thể. Gần như một ngày tôi đến thì đều có một việc viên mãn, công trình bao la rộng lớn nhưng một ngày phải có một việc hoàn thành. Thí dụ hôm nay xây hai hồ ga thì xây xong hai hồ ga. Sáng hôm qua thì tôi dọn mặt tiền, chiều thì dọn mặt hàng rào như vậy người khác nhìn vào công trường sẽ thấy

sự chinh chu không bề bộn. Đó là chúng ta chinh chu cho môi trường hay chinh chu tâm của mình? Đó là chúng ta đang chinh chu tâm mình. Dần dần như vậy thì chúng ta sẽ trở thành chuẩn mực.

Thánh Hiền Nhân, Phật Bồ Tát đều trải qua đời sống nghiêm túc. Chúng ta trải qua đời sống nghiêm túc, khi đạt đến viên mãn thì ta cũng là Thánh Hiền Nhân, Phật Bồ Tát chứ không phải là ta chờ đợi một ngày nào đó thì chúng ta bỗng nhiên hóa thành một vị Phật, hóa thành một vị Bồ Tát. Không có chuyện đó! Chúng ta phải chuyển đổi từ ngay khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của mình. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn hồi phục được tự tánh giác thì bạn chính là A Di Đà Phật”**, không phải tự nhiên liền hồi phục được tự tánh giác, liền hồi phục được vô lượng giác mà phải hồi phục dần từ trong những việc làm nhỏ nhất của mình.

Thí dụ nhiều người uống ly nước xong để đó hay thậm chí uống vẫn còn để lại một ít nước. Tại sao mình không uống hết rồi úp ly lại vào chỗ cũ? Sáng ra mình uống một cốc sữa thì uống xong mình rửa cốc úp vào đúng chỗ. Việc làm đó tưởng chừng dễ làm nhưng với nhiều người rất khó làm! Đối với việc dọn đồ cũng vậy, khi ra công trình thấy gạch đang nằm tứ tung thì ta lại đem để sang chỗ kia, hôm sau làm thì lại phải dọn tiếp một lần nữa. Rất nhiều người sau khi làm việc xong việc thì làm người khác mất công dọn một lần nữa. Chúng ta làm một việc mà người khác phải làm lại hay như thế gian hay nói là phải **“giải quyết tàn cuộc”** cho mình vậy thì vĩnh viễn chúng ta không quay về được với tự tánh. Tôi làm bất cứ việc gì thì việc đó phải xong hôm nào tôi làm việc cũng đều phải có kết quả. Nhưng rất nhiều người bê tha, chệnh mảng, lười biếng, làm việc không rốt ráo vậy thì khi nào mình mới quay về với tự tánh của mình được.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”**, khi mình làm việc với tâm thận trọng, tâm có năng lực quán sát rồi thì mình gần như làm việc gì cũng tốt, cũng thành công. Mấy hôm nay tôi trực tiếp thử nghiệm, thí dụ tôi kho mít, hôm trước tôi kho mít với nước dừa tươi thì có một vị khác, kho với tương đen thì có một vị khác, kho với tương hột lại có vị khác cũng rất là ngon, rồi lại kho mít với mắm chay thì lại ra một vị khác, mấy hôm nay tôi kho với tương bần lại cũng rất ngon. Hôm qua tôi mang qua Sơn Tây một nồi to.

Tôi thấy rất nhiều người nói không biết làm cái này, không biết làm cái kia. Ngay chuyện vật vãnh mà không biết làm vậy mà muốn làm Phật Bồ Tát. Hòa Thượng nói: **“Bạn muốn độ chúng sanh vậy mà cơm bạn còn không biết nấu, vậy thì bạn độ ai?”**. Hòa Thượng lấy thí dụ chuyện nấu cơm còn những chuyện khác nữa. Bạn có thể làm được tất cả mọi việc vì năng lực của tự tánh không có giới hạn, bạn nỗ lực làm thì sẽ chiêm nghiệm được những điều này. Nếu chỉ nghe Hòa Thượng nói, nghe Thầy nói chỉ vĩnh viễn là lý thuyết. Ta thử nghiệm rồi sẽ thấy: **“Ồ! Thì ra mình vẫn làm được mà!”**.

Khi mình đứng trước một bức tường sập mình muốn xây lại nhưng nghĩ: **“Cái này khó không biết có xây được không!”**, Nhưng sau đó lại nghĩ: **“Ủa! Nhưng người ta xây được mà, người ta xây đẹp, mình xây không đẹp nhưng rồi nó sẽ đẹp”**, khi mình bắt tay vào thì mình cũng làm được. Ngài Lục Tổ Huệ Năng

đã nói rồi: “*Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp*”, muốn tự tánh năng có thể “*năng sanh vạn pháp*” muốn sử dụng được năng lực của tự tánh vậy thì phải quy củ, chuẩn mực, quy củ chuẩn mực đó chính là Giới. Thí dụ đơn giản như mình dọn dẹp một gian phòng, mình nói: “*Thôi, phòng to quá hôm nay mình dọn một ít, ngày mai dọn một ít*”, trong khi mình đang dư thừa thời gian, mình có thể làm trong một thời gian rất ngắn.

Hôm trước ở trên thất, tôi trồng một cây tùng. Mọi người nghĩ: “*Việc này chắc phải làm cả ngày đấy!*”, vậy mà Thầy trò làm chỉ khoảng 2, 3 giờ là xong. Nếu chúng ta cho rằng: “*Ồ! Cái này khó lắm, cái này không dễ đâu!*”, vậy thì sẽ không thể làm xong. Cho nên chúng ta tự cho mình ở chừng mực nào đó thì vĩnh viễn không thể vượt qua chừng mực đó. Còn nếu mình biết tự tánh của mình là vô hạn, thì tất cả những giới hạn chúng ta đều có thể đột phá.

Hôm qua tôi làm việc với một bác thợ chính, bác đó làm việc cũng rất tích cực vậy mà ông nói: “*Thầy khéo thật!*”. Trong người tôi có đầy bệnh nhưng mình làm việc bằng tinh thần chứ không phải bằng thể xác. Chúng ta làm việc mà người ngoài nhìn vào cũng nghĩ: “*Người này sao mà làm việc có tâm ghê!*”. Chúng ta phải nhớ rằng: “*Đừng bao giờ lừa dối chính mình*”. Hàng ngày chúng ta làm việc mà lừa ngay chính mình, làm không thật lòng, không thật tâm.

Thí dụ chuyện ăn một cái bát xong thì mình để đó: “*Thôi để đó mai rửa luôn!*”, mình tưởng rằng việc đó không tính kể, nhưng mình lại làm việc chệnh mảng trong khi ta chỉ cần 30 giây chưa đến 1 phút là đã có thể rửa xong rồi. Việc nhỏ như vậy mà còn làm không trọn vẹn vậy mà muốn làm Phật Bồ Tát, làm Thánh Hiền để phổ độ chúng sanh! Khó!

Hòa Thượng nói: “*Bạn quay về với vô lượng giác thì bạn chính là A Di Đà Phật*”. Ngay trong cuộc sống thường ngày, ngay trong đối nhân xử thế tiếp vật mình còn không làm được tốt, vậy thì bao giờ mình quay về được với tự tánh của chính mình. Hàng ngày thì bê tha, chệnh mảng, lười biếng. Tôi kéo dài từ “*lười biếng*” như kéo kẹo mạch nha để nhấn mạnh cho chúng ta biết. Chúng ta đừng để lười biếng không chế, khi chúng ta vượt qua được ngưỡng rồi thì cái lười biếng đó không không chế được nữa. Tôi lấy kinh nghiệm của bản thân để chia sẻ, khi mình vượt qua được cái ngưỡng mà tưởng chừng nó không cho mình vượt qua thì sẽ thấy: “*Ồ! Mình làm được mà! Tại sao bấy lâu nay mình ở trong ngưỡng đó thôi!*”.

Trước đây vì một lời nói của Hòa Thượng mà tôi tỉnh ra: “*Bạn muốn bạn độ chúng sanh mà cơm bạn còn không biết nấu thì bạn độ được ai?*”, việc nấu cơm là việc dễ nhất, tất cả sự việc bạn đều làm được. Hôm nay làm chưa tốt, ngày mai sẽ làm tốt hơn, ngày kia nó sẽ còn tốt hơn. Còn ta cứ cho là cái này không biết, cái này là không thể thì vĩnh viễn là không biết, thì mãi mãi là không thể. Người xưa nói: “*Thiên tài chẳng qua là sự nhẫn nại dài lâu*”. Không phải Phật Bồ Tát tu nhất thời là thành Phật, các Ngài phải trải qua vô lượng kiếp. Các Ngài trải qua vô lượng kiếp tích công bồi đức, để thành Phật thì phải trải qua vô lượng kiếp làm Bồ Tát chứ không phải nhất thời thành Phật. Có những vị nhất thời thành Phật Bồ Tát thì là thị hiện cho chúng ta thấy thôi!

Trong quá trình học ở thế gian. trước tiên phải vào mầm non, học xong mầm non thì vào cấp 1, rồi vào cấp 2, hết cấp 3 thì mới vào Đại học, học đại học xong mới học Thạc sĩ, rồi học chương trình Tiến sĩ, sau đó còn một quá trình dài để nghiên cứu nữa. Thánh Hiền, Phật Bồ Tát cũng phải như vậy đều phải như vậy. Những tập khí thường tình mà mình không khống chế được nó thì đến bao giờ mình mới quay về được với tự tánh giác của chính mình!

Hàng ngày mình đang sống trong trạng thái tỉnh giác hay hàng ngày mình đang sống trong trạng thái bất giác? Tỉnh giác là mọi sự vật sự việc ta làm ta đều có nhận thức rất rõ ràng. Bất giác là mơ mơ hồ hồ không có sự nhận thức rõ ràng, ta làm mà không biết ta đang làm gì. Rất nhiều người ở trong trạng thái đó, ta làm việc này mà việc sắp hư hại việc khác ta cũng không biết. Tôi đến công trình thì tôi không cần nhìn bản vẽ tôi nhìn hiện trường là tôi biết tôi cần làm việc gì, cần chỉ đạo việc gì đó là do sự quan sát. Sau khi rời khỏi hiện trường thì tôi không phải gác tay lên trán để suy nghĩ mà ngay tức thời nhận ra, nhìn thấy cần phải làm gì tiếp theo.

Cho nên **“tỉnh giác”** chính là Phật Bồ Tát, **“bất giác”** chính là phàm phu. Hòa Thượng nói: **“Bạn hồi phục được tự tánh giác, vô lượng giác của chính mình thì bạn là A Di Đà Phật”**. Nhưng hàng ngày chúng ta không **“tỉnh giác”** mà luôn luôn là **“bất giác”**. Ngay tập khí đời thường mà mình còn không vượt qua được vậy thì làm sao đột phá được ngưỡng của phàm phu!

Hòa Thượng giải thích: **“A Di Đà ý nghĩa là “vô lượng giác”. “Vô lượng giác” là “vô sở bất giác”, cũng chính là “vô sở bất tri”. “Vô lượng giác” là trong mọi hoàn cảnh đều ở trạng thái tỉnh giác, nhận biết một cách rõ ràng tường tận. “Vô sở bất tri” có nghĩa là không gì không biết”**. Những sự việc chúng ta chỉ cần giải quyết trong một nốt nhạc, người ta hỏi thì mình trả lời ngay đó chính là **“vô sở bất tri”**, không gì là không biết. Đó là một phần nhỏ của năng lực **“vô sở bất tri”**.

Hòa Thượng nói: **“Danh hiệu của A Di Đà Phật mà ở trên Kinh A Di Đà có giải thích một là “vô lượng thọ”, một là “vô lượng quang”. “Vô lượng thọ” là tuổi thọ vô lượng, “vô lượng quang” là thời gian vô lượng, không gian vô lượng. “Quang” và “thọ” là đại biểu cho thời gian không gian là vô tận”**. Thí dụ chúng ta có vô lượng tài năng, vô lượng phước báu, vô lượng năng lực tiền của nhưng không có tuổi thọ, tuổi thọ ngắn thì coi như những thứ kia cũng bằng không.

Hòa Thượng nói: **“Kỳ thật trong tất cả vô lượng thì thọ mạng là quan trọng nhất nếu như bạn không có thọ mạng thì tất cả cái vô lượng đều bằng không. Thí dụ như trí tuệ vô lượng, tài năng vô lượng, đức năng vô lượng, tiền của vô lượng nhưng không có thọ mạng vậy thì tất cả chỉ đều bằng không. Do đó Đức Thế Tôn vì chúng ta mà giải thích ý nghĩa của “A Di Đà Phật”, cái đầu tiên chính là “vô lượng thọ”. Bản nguyện của Đức Thế Tôn chính là muốn chúng ta niệm “A Di Đà Phật” cầu sanh Tịnh Độ, sinh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc cho dù là hạ phẩm hạ sanh thì thọ mạng cũng giống như “A Di Đà Phật”. Đức Thế Tôn một đời diễn giáo, trung tâm của giáo huấn chính là dạy một câu**

“A Di Đà Phật”, nghĩa lý của danh hiệu sâu rộng không cùng tận. Nếu chúng ta không hiểu được nghĩa lý sâu rộng của câu “A Di Đà Phật” vậy thì khi ta niệm Phật hiệu quả sẽ không sâu.”.

Hòa Thượng giải thích: **“Người niệm Phật đồng tâm, đồng nguyện, đồng đức, đồng hạnh với A Di Đà Phật. Tin tưởng chính mình là A Di Đà Phật thì nhất định có thể thành Phật. Tin tưởng chính mình nhất định có thể đi đến thế giới Tây Phương Cực Lạc”.** Chúng ta tin rồi thì mới thật làm mà chưa thật làm thì không phải thật tin. Có nhiều người nói: **“Tôi tin lắm! Tôi tin tôi sẽ vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, tôi tin tôi sẽ làm Phật”**, nhưng họ chỉ làm cho dễ coi chứ không thật làm. Hàng ngày ta có thật làm hay không thì tự ta sẽ biết rõ.

Hòa Thượng nói: **“Đồng tâm, đồng nguyện, đồng đức, đồng hạnh với A Di Đà Phật”**, vậy thì tâm nguyện hạnh đức của mình hàng ngày mình có thúc liễm làm như Phật đã làm không. Chúng ta làm nhưng không có kết quả là do chúng ta không thật làm. Tâm của Phật thì không có tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần tâm của Phật là chỉ hoàn toàn nghĩ đến lợi ích chúng sanh không có giây phút nào nghĩ đến lợi ích cá nhân.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta niệm “A Di Đà Phật” là niệm chân tâm của chính mình là niệm bốn tánh, tánh đức của chính mình. Chúng ta dùng một câu danh hiệu “A Di Đà Phật” để phá mê khai ngộ, để thức tỉnh tự tánh của chính mình. Tự tánh của chính mình người người đều là vô lượng giác. Nếu chúng ta hồi phục được tự tánh vô lượng giác của chính mình vậy thì chúng ta chính là “A Di Đà Phật”**”. Điều quan trọng là chúng ta có hồi phục được không hay hàng ngày ta vẫn bị tập khí lôi kéo xềnh xệch. Giờ này ngồi học mà nếu ngả lưng ra thì sẽ ngủ đó chính là tập khí đang sai khiến mình.

Hòa Thượng nói: **“Bạn xem coi Phật Bồ Tát ngày ngày đều tinh tấn”**, có nghĩa là ngày ngày tinh thần của các Ngài đều phấn chấn. Mình quán sát xem ngày ngày mình **“tinh tấn”** hay **“tinh tướng”**. Điều này dễ làm lắm mình biết mình rất rõ ràng!

Cả tháng nay tôi làm việc nhiều nên khi tôi thức dậy, niệm Phật, đọc sách rồi mà vẫn muốn đi nằm nhưng tôi phản tỉnh: **“Có bao giờ giờ này mà mình nằm đâu, mà giờ này lại nằm!”**, vậy là tôi bật dậy. Nếu mình nằm là mình đã bị tập khí sai sự chỉ nằm một chút thôi thì tập khí sẽ đưa mình vào giấc ngủ. Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Nếu quay về được với tự tánh vô lượng giác thì mình chính là A Di Đà Phật”**, mình nhìn rõ xem mình đang tu hành ở mức độ nào. Ta phải phản tỉnh, chứ đừng lơ mờ cho rằng rồi một ngày nào tự tánh thanh tịnh của mình sẽ tự trôi lên giống như một cái cù lao tự nhiên nổi lên giữa dòng sông. Ngày ngày ta luôn ở trạng thái bất giác vậy thì bao giờ tỉnh giác?

Bây giờ chỉ cần tôi im lặng 5 phút, không nói nữa thì sẽ có người ngủ gật ngay. Tôi phải nói thực tế, đây chính là **“trực chỉ chân tâm, kiến tánh thành Phật”**. Cho nên hàng ngày mình phải tập để mình luôn ở trạng thái phản tỉnh, trạng thái tỉnh giác thì mình mới có thể dần quay về được với tự tánh vô lượng giác của chính mình.

Bây giờ mình phải bắt đầu từ đầu, mình ăn thì mình biết rõ ràng mình đang ăn, ngủ biết rõ ràng là mình đang ngủ, mình thích thì biết rõ ràng là mình đang thích, mình làm việc thì mình biết mình đang làm việc gì. Muốn trở về được tự tánh thì hàng ngày ta phải tập luyện để nhận biết mọi việc rõ ràng tường tận. Có nhiều người ăn mà không biết mình đã ăn no hay chưa. Chúng ta ăn mà thấy no đến 8 phần thì phải biết dừng lại. Có những người thấy đồ ăn ngon quá cứ ăn no đến mức không thở được. Người đó thành Phật được mới lạ!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!